

2. Czy z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin wynika, że postępowanie w przedmiocie badania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, które toczyło się jeszcze w Niderlandach, gdy w dniu 5 marca 2015 r. złożono wniosek o uznanie odpowiedzialności, powinno być zostać przez niderlandzkie władze zawieszony natychmiast po przedstawieniu tego wniosku o uznanie odpowiedzialności i po upływie terminu przewidzianego w art. 24 powinno być zostać umorzony poprzez cofnięcie lub zmianę uprzednio wydanej decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r., na mocy której oddalono wniosek o udzielenie azylu z dnia 4 czerwca 2014 r.?
3. Jeżeli na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy wówczas odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich, ponieważ strona przeciwna nie cofnęła, ani nie zmieniła decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r.?
4. Czy w związku z tym, że władze niderlandzkie nie powiadomiły o tym, że w Niderlandach było jeszcze rozpatrywane przez Afdeling odwołanie w drugim postępowaniu w sprawie azylu, władze te naruszyły wynikający z art. 24 ust. 5 rozporządzenia Dublin obowiązek przekazania władzom włoskim informacji, na podstawie których mogłyby one sprawdzić, czy ich państwo jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w owym rozporządzeniu?
5. Jeżeli na pytanie czwarte należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy to naruszenie obowiązku prowadzi wówczas do wniosku, że w związku z tym odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich?
6. Jeżeli odpowiedzialność nie pozostała po stronie Niderlandów, czy władze niderlandzkie powinny być w takim razie rozpatrzyć w związku z wydaniem skarżącego z Włoch do Niderlandów w ramach jego sprawy karnej na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin i na zasadzie odstępowania od art. 3 ust. 1 rozporządzenia Dublin złożony przez niego we Włoszech wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, i czy wskutek tego z racjonalnego punktu widzenia nie powinny one być korzystać z przewidzianego w art. 24 ust. 1 rozporządzenia Dublin uprawnienia do przedstawienia władzom włoskim wniosku o wtórne przejęcie skarżącego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz. U. 2013, L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin
(Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH &
Co. KG/Land Berlin**

(Sprawa C-220/17)

(2017/C 239/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40/UE⁽¹⁾ w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady pewności prawa z tego względu, że nakazują państwom członkowskim ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu niektórych wyrobów tytoniowych, przy czym nie jest jasne i jednoznaczne, które z tych wyrobów powinny zostać zakazane już od 20 maja 2016 r., a które dopiero od 20 maja 2020 r.?
- b) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40 w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady równego traktowania z tego względu, że w odniesieniu do zakazów, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie, dokonują rozróżnienia według ilości sprzedaży, przy czym brak jest w tym względzie uzasadnienia?

- c) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40/UE jest nieważny z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że nakazują one państwu członkowskiemu ustanowienie zakazu wprowadzania do obrotu już od 20 maja 2016 r. wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie, których wielkość sprzedaży w całej Unii wynosi mniej niż 3 % w danej kategorii wyrobu?
- d) W razie udzielenia na pytania 1 a) – 1 c) odpowiedzi przeczącej: Jak należy interpretować pojęcie „kategorii wyrobu” w art. 7 ust. 14 dyrektywy 2014/40/UE? Czy zaklasyfikowanie do „kategorii wyrobu” powinno być dokonywane według rodzaju charakterystycznego aromatu bądź według rodzaju (aromatyzowanego) wyrobu tytoniowego bądź na podstawie kombinacji obu tych kryteriów?
- e) W razie udzielenia na pytania 1 a) – 1 c) odpowiedzi przeczącej: W jaki sposób należy stwierdzić, czy w odniesieniu do określonego wyrobu tytoniowego osiągnięta jest granica 3 % zgodnie z art. 7 ust. 14 dyrektywy 2014/40/UE, jeżeli brak jest w tym względzie oficjalnych i dostępnych publicznie liczb i statystyk?
- 2) a) Czy w ramach transpozycji do prawa krajowego art. 8 – 11 dyrektywy 2014/40/UE państwa członkowskie mogą przyjąć uzupełniające przepisy przejściowe?
- b) W razie udzielenia na pytanie prejudycjalne 2 a) odpowiedzi przeczącej:
- (1) Czy art. 9 ust. 6 oraz art. 10 ust. 1 zdanie drugie lit. f) dyrektywy 2014/40/UE są nieważne z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że delegują one na Komisję ustalenie określonych wymogów dotyczących etykietowania i opakowania, nie wyznaczając jej w tym względzie terminu i nie przewidując szerszych przepisów w przejściowych lub terminów zapewniających, że danym przedsiębiorcom pozostanie wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów dyrektywy?
- (2) Czy art. 9 ust. 1 zdanie drugie (ostrzeżenie tekstowe) i ust. 4 zdanie drugie (rozmiar czcionki), art. 10 ust. 2 zdanie drugie lit. b) (informacje o zaprzestaniu palenia) i lit. e) (umieszczanie ostrzeżenia) oraz art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze (etykietowanie) dyrektywy 2014/40/UE są nieważne z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że przyznają państwom członkowskim różne prawa wyboru i regulacji, nie wyznaczając im w tym względzie terminu i nie przewidując szerszych przepisów przejściowych zapewniających, że danym przedsiębiorcom pozostanie wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów dyrektywy?
- 3) a) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) w związku z ust. 3 dyrektywy 2014/40/UE należy interpretować w ten sposób, że nakazuje on państwu członkowskiemu ustanowienie zakazu stosowania informacji odnoszących się do smaku, zapachu, środków aromatyzujących lub innych dodatków również wtedy, gdy nie stanowią one informacji handlowych i stosowanie danych składników jest nadal dozwolone?
- b) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2014/40/UE jest nieważny z tego względu, że jest on sprzeczny z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE, Dz.U. L 127, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 27 kwietnia 2017 r. – M. G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken**

(Sprawa C-221/17)

(2017/C 239/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State